

Izhaja:
vsak ponedeljek in četrtek
popoldne.
Stane za celo leto 15 L.
„ pol leta 8 „
„ četrt „ 4 „
Za inozemstvo celo leto
25 L.
Na naročila brez do-
poslane naročnine se ne
moremo ozirati.
Odgovorni urednik:
Polde Kemperle.

GORIŠKA STRAŽA

Št. 68

V Gorici, v ponedeljek 1. septembra 1924.

Leto VII.

Ne frankirana pisma se
sprejemajo. Oglasi
jo po dogovoru
ičajo v naprej.
Ljubljana konsorcij
GORIŠKE STRAŽE
Združne tiskarne
v Gorici
Piazzetta št. 18.
in uredništvo:
ulica Mameli št. 5.
(prej Scuole).

Pismo notranjega ministra.

Danes je prejel poslanec dr. Besednjak iz Rima pismo notranjega ministra, ki se glasi:

Roma, Agosto 1924.

Onorevole Deputato.

In ordine a quanto Ella ha fatto presente circa il riconoscimento delle Società denominate «Circoli di Coltura» Le comunico che è stato provveduto nei sensi da lei desiderati.

Federzoni I. r.

Po slovensko bi se reklo:

Rim, v avgustu 1924.

Gospod poslanec!

Z ozirom na to, kar ste Vi predlagali glede priznanja tako zvanih izobraževalnih društev, vam naznanjam, da sem odredil, kakor ste Vi želeli.

Federzoni I. r.

Da se bodo znali naši ljudje pravilno ravnati, jim moramo razložiti pomen pisma:

1. V naših krajih je v veljavi izključno italijanski zakon, ki dovoljuje prosto ustanavljanje društev.

2. *M-a* prepovedana društva so zoper dovoljena in smejo svobodno delovati. Nobeno oblastvo in noben orožnik nima pravice prepovedati društvu, da obnovi svoje delovanje.

3. Prefekt, podprefekt ali orožnik, ki bi zabranil obnovitev društva, bi ravnal proti zakonu in proti ukazom notranjega ministra.

4. Za ustanavljanje novih društev ni potreba prositi nobenega dovoljenja, predložiti ni treba oblastvu nobenih pravil.

5. Za javne društvene prireditve ni treba prositi dovoljenja podprefektura. O prireditvah ne odloča podprefektura, ampak županstvo, kakor predpisuje zakon in potrjuje to notranji minister.

Ravnajmo se po zakonu.

Mi dajemo našemu ljudstvu nasvet, naj se strogo in do pičice drži zakona, radovedni smo pa zelo, ali se bodo gospodje podprefekti in orožniki držali zakona. Na goriški podprefekturi se je na primer po raztegnitvi italijanskega zakona na naše kraje večkrat in ponovno kršil zakon.

Podprefektura je dajala dovoljenja za javne prireditve, čeprav ni imela po zakonu do tega nobene pravice.

Pismo ministra Federzonija naj ne pravi temu konec. Prenehalo bo vendar tisto brezkončno romanje naših fantov na goriško podprefekturo, ki je stalo toliko truda, časa in nepotrebnega denarja.

Pri nas naj velja isti zakon in ista pravica kakor v ostali državi, drugače ne zahtevamo.

Pozivamo še enkrat naše može in fante, naj se strogo drže postave, obenem naj se pa odločno postavijo po robu vsakomur, ki bi hotel odrediti in ukazovati preko zakona. Javijo naj nam vsak, tudi najmanjši slučaj nezakonitosti.

Ljudstvo, ki ne zna braniti svojih postavnih pravic, je samo krivo, ako zavlada nad njim krivica.

Kaj se godi po svetu?

Zadnjič smo poročali o zborovanju v Londonu in dokazali, da je potegnil nov veter v evropsko politiko. Duh francoskega imperializma in nacionalizma, vtelesen v Poincarèju, je zlomljen, položen je prvi temelj za sporazum med narodi. Da bodo naši bravci dobili še bolj jasno sliko, o nečloveški in protikrščanski politiki, ki jo je vodil Poincarè v imenu nacionalizma, hočemo osvetliti njegovo postopanje proti narodnim manjšinam v Saarski kotlini. Važno je za nas, da spoznamo to politiko, kajti enaka ali slična je politika, ki jo žene nacionalizem in imperializem v vsej Evropi.

Samoodločba narodov.

Ko je Francija zmagala svetovno vojno, se ni zadovoljila, da se ji vrne zgubljena Alzacija - Lorena, ampak je obrnila svojo pohlepnost po čisto nemških deželah, o katerih ni nihče slutil, da bi jih mogli Francozi zahtevati zase. Na mirovni konferenci v Parizu so predlagali francoski zastopniki, naj se priklopi Franciji takozvana Saarska kotlina, v kateri žive Nemci strnjeno in nepomešano že od pamtveka. Malokje se najde dežela, ki bi bila po svoji narodnosti kotlina. Med 700 tisoč domačimi Nemci ne živi niti 100 Francozov. Dežela je nemška po svoji kulturi, po svoji krvi, po čustvovanju, po zgodovini in običajih ljudstva.

Francoski državniki so med svetovno vojno oznanjali celemu svetu, da se bore za svobodo in samoodločbo narodov, sedaj so pa nenadoma hoteli podjarmiti proti njihovi volji 700 tisoč Nemcev. Amerikanci so bili tako ogorčeni, da so hoteli zapustiti konferenco in se vrniti čez morje, Angleži so kazali globoko nevoljo in tako je Francija nekoliko popustila in se zadovoljila s polovično rešitvijo.

Konferenca je sklenila, da se spremeni Saarska dežela v avtonomno državo in se postavi pod oblast Zveze narodov. Vsi rudokopi v deželi, toliko državni kolikor zasebni, preidejo v last Francozov, in sicer za večne čase. Po 15 letih, to se pravi l. 1935. se ima vršiti v Saarski kotlini plebiscit, v katerem naj se ljudstvo izreče, ali hoče pripadati Franciji ali Nemčiji.

Tako se je rešila usoda 700 tisoč saarskih Nemcev.

Verolomnost in nasilnost poganskega nacionalizma.

Dne 20. februarja 1920. je prevzela Zveza narodov vlado v Saarski kotlini. Po mirovni pogodbi je bila v to določena petorica vladarjev: en Francoz, en Nemeč domačin in trije zastopniki nepristranskih nevtralnih držav. Že pri sestavi te petorice, se je očitno pokazala vsa brezvestnost in podlost moderne imperialistične politike. Da bi spravili svoj narod do odločilnega vpliva, so Francozi hudo ogoljufali Nemce. Predsedstvo petorice je prevzel Francoz, kot drugi član je bil imenovan Belgijec, ki je glasoval vedno s Francozom, za zastopnika »nepristranske« nevtralne države so določili nekega Danca, ki

je živel že mnogo let v Parizu in držal seveda s Francozom, četrti je bil neki Anglež iz Severne Amerike, peti zastopnik domačega nemškega prebivalstva posestnik von Boch. Z zvižajo in goljufigo so Francozi dobili v odboru večino in mesto Zveze narodov je postala Francija prava gospodarica avtonomne saarske države.

Mesto pravice raznarodovanje.

Čim je začela petorica vladati deželo, so se brž odkrili nameni francoskih imperialistov. Vse odredbe, ki jih je izdala vlada, so bili nemškemu prebivalstvu sovražni, bili so krivični in nasilni, zasledujoč samo en načrt in en cilj: da pride dežela polagoma v roke Francozom in se domače prebivalstvo potujči. V znak protesta je Anglež odstopil in tudi Nemeč von Boch se je umaknil, ker je hotel ostati zvest svojemu narodu in ni hotel gledati, kako se tlači in preganja njegova lastna kri. Toda našla se je med Nemci prav kmalu narodna izdajica, ki se je prodala Francozom in jim pomagala gaziti lastni narod. Neki dr. Hector je stopil kot nemški član v vlado in začelo se je z njegovo podporo najbolj ognusno in zločinsko zatiranje nemškega prebivalstva. Bivši italijanski ministrski predsednik Nitti je izdal ravnokar knjigo: »Tragedija Evrope«, v kateri popisuje nazorno vse zločine in nasilstva, ki so jih izvršili francoski imperialisti s pomočjo narodnih izdajic v saarski deželi. Navesti hočemo na tem mestu dobesedno, kaj pravi italijanski državnik o Poincarèjevi politiki v Saarski kotlini.

Domači uradniki in delavci vrženi na cesto.

»Nemške uradnike.« — pravi Nitti — »in sicer tudi take, ki so se rodili na Saarskem, so po veliki večini izgnali in jih nadomestili s francoskimi: časopisje, v katerem se čuje svobodni glas ljudstva so zatrli. Najbolj kočljive službe so izročili zločincem, kakor je dr. Hector, ki se je trudil, da bi se stariim uradnikom ne izplačale borne pokojnine in vojnim invalidom podpore.

Ko je postala Francija lastnica saarskih premogovnikov, je začela odpuščati vse nemško delavstvo. Izganjanje in zatiranje saarskega prebivalstva je započelo kar prvi dan z vso krutostjo: mnogim Nemcem je postalo življenje nezno in so se seveda izselili.

Proč z nemškimi šolami.

Versaljska mirovna pogodba je dala in zajamčila saarskemu prebivalstvu nemške šole in Nemcem se je zagotovila pravica, da smejo uporabljati v javnem življenju in v uradih nemški jezik. Saarska vlada pa ni mislila na drugo ko na to, da zatere nemški jezik in nemško kulturo in izroči vse šole v francoske roke. Nasilno se je vpeljal v šole pouk v francoskem jeziku. »Nemci« — pravi Nitti — »ne marajo pošiljati svojih otrok v šole, obdržijo jih raje doma in tako so se v mnogih občinah morale šole zapreti.« Napisi na znamkah in v

uradih so francoski, potujčili so celo domača krajevna imena.

Vladna stranka.

Da bi domačine boljše tlačili, so francoski oblastniki ustvarili med Nemci stranko narodnih izdajalcev, kakor so to naredili tudi v Porurju. Nitti piše v svoji knjigi o teh izdajicah z največjim zaničevanjem, gnusijo se mu do dna duše. Njihove voditelje imenuje zločince, breznačajne in goljufe in v vseh deželah, v katerih se bo čitala Nitijeva knjiga, bodo poštene ljudje zasovražili te brezvestne zatiralce lastne krvi.

Ko so se vršile na Saarskem zadnje deželnozbornske volitve, je vlada podpirala z vsemi sredstvi stranko odpadnikov. Razsipala je denar, grozila in strahovala, pritiskala in preganjala, a vse je bilo zaman. Značajno in zvesto domače prebivalstvo je dobilo 26 poslancev, izdajalci pa le dva.

Nikjer pomoči!

Francosko uradništvo, orožniki in policisti, združeni z domačimi prodanci, so uganjali v Saarski kotlini taka zločina, da so v strahu ostali — so se čutili tujce na lastni zemlji. Oblastva so pa tudi ravnala z njimi ko s tujci in vsiljenci. Kam naj se preganjano ljudstvo obrne, kje naj išče pomoči? Ali naj se pritoži pri Zvezi narodov? Saj imajo v zvezi odločujočo besedo zastopniki francoskega imperializma, ki saarsko prebivalstvo ravno tlačijo in preganjajo! Kedaj smo že slišali, da bi iskal zatiran človek pomoči pri svojem zatiralcu?

Edina rešitev za preganjano nemško ljudstvo je bil polom nasilne nacionalistične politike Poincarèja.

Šele ko se je z mago Herriota razbil vladajoči sistem na Francoskem in je s tem zavel tudi v Zvezi narodov bolj demokratičen duh, je moglo saarsko prebivalstvo upati, da se razmere zboljšajo. Narodne manjšine ne bodo prišle nikdar do svojih pravic, ako se ne ubije v Evropi vladajoči poganski nacionalizem, ki uči, da je dovoljeno v imenu svojega naroda tlačiti in preganjati druge narode. V imenu svojega naroda tlačijo tuje jezike, ubijajo kulturo tujih ljudstev, jim ropajo njihove šole, vničujejo njihove organizacije, mečejo na cesto njihove uradnike in delavce in ravnajo z njimi kot s pritepenci in sovražniki.

Dobrota za vso Evropo.

Dokler se v Evropi ne ubije ta duh in se ne iztrebi iz politike nasilni in krvoločni nacionalizem, ne bodo prišle manjšine do svojih narodnih pravic.

Zmaga demokracije na Francoskem je zadala hud udarec celotnemu evropskemu nacionalizmu in imperializmu, kar vzbuja v manjšinah vseh dežel upanje na boljše čase.

Širite „Goriško Stražo“!

DNEVNE VESTI.

Strašna tragedija v Avčah.

Ena oseba mrtva, trije ranjeni.

V soboto zvečer, krog devete ure se je odigrala v znani Gabrijelčičevi gostilni pretresljiva žalogra, ki je napolnila z grozo vso kanalsko dolino. Bivši podnajemnik Gabrijelčičevih Lušiczky, rodом Poljak, se je sprl z Gabrijelčičevo družino in začel nanjo streljati. Najprvo je nameril na staro gospo Gabrijelčičevo in jo ranil v glavo, nato je ustrelil in smrtno ranil mlado gospo Gabrijelo Gorjup, roj. Gabrijelčič, ki je takoj izdihnila. Nadaljni strel je pa padel na njegovo lastno ženo, nato si je še sam pognal kroglo v glavo. Gospa Gabrijelčičeva je ostala v domači oskrbi, oba Lušiczka sta bila pripeljana z Zelenim križem v Gorico. Vzrok tega strašnega zločina je najbrž ta, da bi moral Lušiczky ravno z današnjim dnevom zapustiti gostilno in trgovino. Pred odhodom je imel še z Gabrijelčičevimi poravnati račune, pri čemer je prišlo do krvavih dogodkov. Omeniti moramo, da je bil Lušiczky pred letom vrl družtvenik in zaveden Slovan. Pred volitvami so ga na kanalski fašisti natepli in od takrat je držal zvesto ž njimi. Ko so ga preiskali, so dejstveno dobili pri njem fašistovski izkaznico. — Pogreb se je vršil danes, v pondeljek ob 10. uri dopoldne.

Oblastvo je prepovedalo službo božjo.

Kovk je mala vasica visoko v gorah nad Šturjami. Daleč na okoli ni nobene cerkve, tako da se ljudstvo le poredkoma udeleži sv. maše. Zato pa je starodavna navada, da se enkrat na leto vrši na Kovku sv. maša, ktere se lahko udeležijo vsi vaščani. In škofjski ordinarijat je dovolil in določil duhovnika, ki naj bi opravil božje opravilo. Pojavili pa so se orožniki in zapovedali pod pritiskom prefektore g. župniku: »Mi Vam dovolimo mašo, le ako vi jamčite da po službi božji ljudje ne bodo prepevali po krčmah. Kaj se to pravi? Če bi eden ali drugi fant v krčmi začel prepevati, bi oblastvo prijelo župnika? G. župnik seveda ni mogel sprejeti tega predloga. Kako naj on pazi, da se ljudje ne ustavijo v krčmah? Za to so vendar poklicana varnostna oblastva. Maša se ni vršila in tako je videmska prefektura zopet enkrat kršila najelementarnejše pravice državljanov in dušila iznova svobodo Cerkve.

Cerovščkov gospod

Življenje Valentina Staniča

(Spisal: Joža Lovrenčič)

(Dalje.)

Zaporedoma so ga premagali v več bitkah in iztirali iz vseh nefrancoskih dežel.

Tudi iz Goriškega so se morali Francozi umakniti. Ko so se umikali iz Soške doline, so razstrelili most v Kanalu in tako odrezali vse Tolminsko od Gorice. Avstrijci so se pač vrnili, a vlada je imela toliko skrbi in opravka, da ji še na misel ni prišlo, skrbeti za svoje »podložne« gorjance v kanalskih, tolminskih in bovških gorah. Sami so si morali pomagati.

Poiskali so izvedenca, ki jim je napravil načrt za zasilen lesen most.

Ročinski gospod je načrt pregledal in odmajal z glavo:

»Predrago bo to! Moramo že kako drugače napraviti!«

»Kako pa?« so bili ljudje radovedni.

Telovadni nastop v Mirnu,

ki se bo vršil v nedeljo, dne 7. septembra, bo največja telovadna prireditel na Goriškem po vojski. Zjutraj ob 7. se bo vršila telovadna tekma; popoldne javni nastop s sledečim vspešnim: Rajalni pohod, proste vaje članov, članic in deškega naraščaja; mične vaje s cvetličnimi krogi, ki jih bo izvajal dekliški naraščaj iz Mirna, skupinske vaje s člani batujškega odseka in proste vaje naraščajnic iz Bilj. Nato slede skupine in orodna telovadba. Telovadbo zaključijo skupni pohod članov, članic in naraščaja. Pri nastopu bodo sodelovali člani iz Idrije, Batuj, Črnič, Dornberga in Mirna; članice iz Vrhpolja, Idrije, Rihemberga, Dornberga, Gorice in Mirna; deški in dekliški naraščaj iz Mirna in Bilj. Pri telovadbi bo igral goriški »Godbeni krožek«. Po telovadbi prosta zabava. Prireditel se bo vršila na obširnem dvorišču »Čevljarske zadruge«. Javna telovadba se začne točno ob 4. uri popoldne. Pričakujemo obilne udeležbe.

Kokoši in zrakoplovi.

Neki ameriški kmet pripoveduje, da se njegove kokoši silno razvesele, ko začujejo zrakoplov. Iz veselja začnejo krepko kokodakati in znesejo potem mnogo večja in lepša jajca kot navadno. Kaj se vse ne dogaja v zlati Ameriki.

Univerza v Trstu.

Kr. višja trgovska šola v Trstu je bila pred dnevi prekrščena v univerzo za trgovske in gospodarske znanosti. Za rektorja je bil imenovan Alberto Asquini, prof. trgovskega prava.

Za železničarje.

Je izšel v »Gazzetti Ufficiale« odlok od 23. maja 1924. št. 995, ki urejuje pokojninski položaj vpokojenega avstr. železničarskega osebja. Izšla je tudi že izvršilna naredba k temu odloku. Smemo pričakovati, da pridejo vpokojeni železničarji vendar enkrat do svojih pravic.

Za Idrijo.

V »Giornale d'Italia« je priobčil našim čitateljem že znani Armando Zanetti uvodnik »Obmejni problemi«. Mož govori o tem, da so vsa mesta v slovenskem ozemlju italijanska, dočim so vasi slovenske. Resnica pa je samo ena: Vse, kar je bilo prej slovensko, je tudi danes še slovensko. Močno se je urezal g. Za-

netti, ko trdi, da je idrijski rudnik pasiven. Imamo vtis, da je g. Zanetti odposlala v Idrijo industrijska družba, da bi agitiral proti idrijskemu rudniku. Koliko mu smemo mi in koliko mu sme it. javnost zaupati, nam dokazuje izjava, ki jo je priobčilo ministerstvo za narodno gospodarstvo v vseh listih. Iz izjave posnemamo, da je bila bilanca vsako leto kljub poveljnim neugodnostim vedno aktivna za dva milijona in da je v letu 1923—1924 aktivna za 5 milijonov. Umestno bi bilo, da bi se gosp. Zanetti od sramote skrtil in da bi ne napisal o prilikah v slovenskem ozemlju nobenega članka več.

Smrt slovenskega izseljenca v Franciji.

V rudniku Charles Ferdinand se je ponesrečil Štefan Šuligoj iz Avč. Odpotoval je 15. julija 1924 iz Gorice. Pokopali so ga preteklo soboto. Dragemu rojaku, ki ga ni mogla domača zemlja rediti, želimo večni mir in pokoj.

Znižani vizum za Jugoslavijo.

Da pospeši kolikor mogoče dotok tujcev v zdravilišča, kopališča in letovišča Jugoslavije, je dovolilo ministerstvo financ v Beogradu vsem jugoslovenskim konzulatom in posla-ništvom, da izdajajo posebne turistične vizume proti nižini taksi 10 dinarjev v papirju.

Ti vizumi so veljavni brez izjeme za celo Jugoslavijo za dobo treh mesecev. Potniki, ki naj uživajo te olajšave, morajo prebivati najmanj 14 dni v nekem zdravilišču ali letovišču v Jugoslaviji. V nasprotnem slučaju jih bodo obmejna oblastva pri izhodu iz kraljevine prisilila, da poravnajo razliko.

Vzgojevališče v zavodu šolskih sester v Tomaju na Krasu.

Ljudskošolski dobi. Pouk se bo vršil v vseh predmetih ljudske šole, kakor tudi še posebej v italijanščini, petju in raznih ročnih delih, na posebno željo proti zmerni odškodnini tudi v igranju na klavir in gosli ter v nemščini. Hrana je zdrava in dovoljna, zrak izboren. Mesečina znaša 150 lir, ta svota se zamore znižati samo v res ozira vrednih slučajih. Natančnejša pojasnila daje vodstvo zavoda pismeno ali ustno. Naslov: Zavod šolskih sester v Tomaju (Tomadio sul Carso, Trieste).

Osemdesetletnica.

Gospod dr. Aleksij Rafael Rojic v Gorici praznuje te dni osemdesetletnico svojega rojstva, praznuje jo žal

v globoki žalosti, kajti dne 11. t. m. mu je Vsemogočni odpoklical hčerko Melito, ki mu je bila v veselje in podporo, posebno odkar je njena mati zapustila v begunstvu na Reki leta 1916. to solzno dolino.

Vsi poznajo njegovo plemenito srce, ki je toliko dobrega storilo za naše dijaštvo in revnejše sloje. Nudil jim je brezplačno zdravniško pomoč ter je imel celo določene ure, v katerih je brezplačno zdravil. Petdeset let je že preteklo, odkar je naš doktor nastopil svoj poklic kot zdravnik v Gorici. V najkrajšem času je zaslovel med našim ljudstvom, za katero je delal in se trudil in katero mu kliče danes iz srca; na mnoga leta!

Opomin izseljencem v Francijo.

Prejeli smo pismo naročnika M. A. iz Hattange Grande v Franciji, v katerem opozarja izseljence, da naj ne izročajo na obmejnih postajah nikomur svojih listin. Ako izročijo agentom svoje listine, so potem od njih odvisni. Imajo velike sitnosti predno jih dobijo nazaj. Na ta način se hočejo prisiliti izseljenci, da ostanejo tam, kamor jih pošlje izseljeniški urad na goriški podprefekturi. Izseljenci poslušajte svarilne nasvete svojih tovarišev, da se ne boste kesali.

Kongres italijanskih časnikarjev v Gorici.

V mesecu septembru se bo vršil v Gorici kongres italijanskih časnikarjev. Razmerje Italijanov do Slovencev bo gotovo eden izmed problemov, ki bo moral zanimati italijanske časnikarje. Zelo je potrebno, da se italijanski časnikarji poglobijo v to vprašanje z veliko resnicoljubnostjo. Opravičeno ugotavljamo, da vlada do danes v njihovih vrstah velika zmedenost in nepoznavanje tega

Množine vina se morajo prijaviti.

Od 1. do 5. septembra morajo vinjski trgovci in vinogradniki prijaviti vse vino, ki so ga imeli v kleti 31. avgusta, če niso plačali davka. Kdor ne prijavi, ali pa če prepozno prijavi, se lahko kaznuje z 20—500 lir. V prijavi mora stati: 1. Ime, priimek in očetovstvo, 2. občina, vas, ulica in hišna številka, 3. Številka licence, 4. Kakovost vina od vsakega soda; vina pod 5 stopinj ni treba prijaviti. Opozorjamo vinorejce, da se mora davek plačevati brez vsakega poziva vsakega dva meseca od 1. do 5. pri poštnem uradu.

»Kako? Jaz sam vam napravim načrt in zastoj vam bom vodil delo. Poskrbite samo za potrebni les!«

In se je lotil dela. Preden je mogel načrt izdelati, je moral vedeti, kako globoka je voda na tistem kraju, kjer so hoteli narediti most. Pa kako Sočo zmeriti, ki ni samo globoka, ampak tudi zelo deroča! Čolna niso imeli pri rokah, kaj začeti?

Ročinski gospod je bil iznajdljiv in ni prišel v zadrego. Z enega brega na drugi je potegnil in pripel debelo dolgo vrv, potem pa ukazal prinesiti velik sod, mu izbil dno na enem koncu, vrgel čez napeto vrv drugo in privezal nanjo sod. Ljudem se je začelo svitati, muzali so se in zbijali šale:

»Gospod, zdaj pa v sod!«

»Pomagati si je treba znati, pa gre!« je menil gospod, vzela dolg drog, stopil v nenavadni čolni in ga z drogom potiskal od brega, vedno meré, koliko je Soča globoka.

Kanalci so gledali z enega brega, Gorenjopoljci in Ročinjci z drugega. In so se pikali in dražili. Pa so jo Kanalci izkupili.

»Če vam naš gospod ne napravi mostu, ne boste imeli kam hoditi trebit zob, ko se najeste močnika!«

Tako so Ročinjci zaprlj svojim bahavim sosedom sapo in še gospoda so spravili v dobro voljo, da se je na glas zasmel. Nepreviden je bil, Kanalcem se je na vse večne čase zamerial... Pa kdo bi na vse mislil!

Soča je bila premerjena, gospod se je vrnil na desni breg in še isti dan je bil načrt gotov. In že drugi dan se je gibalo ob Soči in na Soči sto in sto delavnih rok, cesta je z obeh strani oživela. dovažali so material in gospod sam je bil med delavci najživahnejši: cele dneve je ukazoval in svetoval, pa tudi sam je tupatam dobro vzdignil ali mahnil, vihtel sekiro, kar je bilo pač treba.

Most je vidoma rastel in v štirinajstih dneh sta bila desni in levi breg spet zvezana, spet je začelo staro življenje.

S Tolminskega je šel tiste dni voz za vozom; nadomestiti so hoteli, kar so bili zamudili, ko so bili odrezani od Gorice. V Ročinjcu so se ustavljali pri Martinu. Tam je prišel Stanič

med Tolmince in jih začel pregovarjati, naj napravijo vendar drugačne vozove za prevažanje živih telet, da ne bodo tako trpela. Hoteč jih spraviti do tega, da bi bili tudi do živali usmiljeni, jim je povedal zgodbo:

»Kako veselo je pač danes vse.« je rekel Andrejček svojemu očetov enega vročega poletnega dne. »Kako veselo goveda skačejo, kako gibčno se goveda šaljijo, oh, in kako lepo in prijetno ptiči na drevesih pojo.«

»To me veseli,« — odgovori oče — da rad vidiš, ko se tudi živali svoje-ga življenja veselijo.«

Med tem govorjenjem srečata voz, ki je bil ves s strašno zvezanimi teleti obložen; glave so jim čez lestvice visele. Ravno ta čas sta dva človeka eno tako tele na trda tla vrgla. To je Andrejčka bridko ganilo; ubogo živinče je ječalo in skoraj poginilo od žeje: jezik mu je ven mohl, komarji in obadi so mu bili oči tako opikali, da so bile skoraj vse zatekle.

»Kako morete tako neusmiljeno z ubogo živino ravnati,« je Andrejček vznika nagovoril — »rešite jih vendar letih trdih zavez.« (Dalje.)

Kako je mislil Lenin o Katoliški cerkvi?

»Osservatore Romano«, glasilo Vatikana, je objavilo dne 23. avgusta t. l. osebne spomine nekega katoliškega duhovnika — na ustanovitelja ruskega komunizma Lenina. Ker je opazovalec katoliški duhovnik, je njegov opis Leninove osebnosti tembolj zanimiv.

Pisec pravi: »Spoznal sem bil Lenina pred mnogimi leti v Parizu in najini osebni odnosi, izvirajoči iz skupnega časnikarskega poklica, so bili zelo pogosti in pristrčni. Malo mesecev pred njegovo smrtjo sem hotel še enkrat obiskati starega tovariša ter sem odpotoval v Moskvo. Lenin me je sprejel v svojih zasebnih prostorih v Kremlu z vso ljubeznivostjo ter me nujno povabil, naj ga čim večkrat obiščem. To sem mogel storiti brez posebnih težav, ker razen Lenina nihče ni vedel, da sem duhovnik; vrhu tega mi je Lenin preskrbel izvrstne listine.

Po stari navadi najini pogovori niso bili toliko konverzacija kakor razprava, v katero sem se spuščal temraje, ker je Lenin ohranil vso svojo nekdanjo priprostost in odkritosrčnost, tako da me je spominjal bolj na prijatelja in časnikarja nego na voditelja ene najstrašnejših revolucij v zgodovini.

Njegov značaj se je razodeval še vedno kot blag, kakor sem ga bil poznal v Parizu: tista blagost, ki je lastna ljudem, ki so veliko trpeli. Tudi on je poznal grenkosti dolgega preganjanja, deset let izgnanstva v Sibiriji, prognanstvo v inozemstvu, bedo; zato mu ni bilo težko razumeti in sočustvovati z nesrečo drugih; toda na drugi strani je ideja, ki je postala njegovo poslanstvo, dušila v njem čustva zasebnega človeka in... prosto roko diktatorju, določenemu, po njegovem mnenju, da odreši človeštvo na ta način, da na ves svet razširi sovjetski sistem, o katerega dobroti je bil najiskrenejše prepričan.

— Kaj hočeš? — mi je rekel nekega dne — kakor mi je samemu zoprno, moramo sovjetisti posili uporabljati najradikalnejša sredstva, da iztrebimo iz našega naroda vse elemente, ki so nasproti našemu programu. Z njimi ne moreš umovati kakor ne z gadom, ki te piči: ubiješ ga. Je pač le preveč takih, ki iz nevednosti ali izprijenosti ne morejo pojmiti, da je potrebno žrtvovati svoje preobilje na korist veliki množici, ki ni česar nima; zato je treba neizprosno razlastiti in iztrebiti vse, ki se upirajo.

Glej, mi je rekel drugikrat, človeštvo neizbežno koraka nasproti sovjetizmu... To je samo vprašanje časa. V sto letih ne bo druge vladne oblike med omikanimi narodi. Kljub temu mislim, da bo med razvalinami sedanjih ustanov še živela Katoliška cerkev, ker si sistematično vzgaja tiste, ki so določeni, da vodijo druge. Škof ali papež se ne rodi, kakor se je doslej rodil knez, kralj ali car; kdor hoče postati voditelj ali vladavec v Katoliški cerkvi, mora preje dokazati svojo sposobnost. V tej modri ustavi je moralna moč katolicizma, ki zato že dvatisoč let kljubuje vsem viharjem in ostane nepremagljiv tudi v bodoče. Moč tvoje cerkve je vseskozi moralna in ne nasilna. Človeštvo potrebuje prvo kakor drugo moč. Zato vidim — je zaključil Lenin z odločnim glasom — v sto letih samo eno vladno obliko — sovjetizem — in samo eno vero — katoliško. Tvoj ideal se bo uresničil prav tako kakor moj... škoda samo, da naju ne bo več...

— Lenin — sem mu odgovoril ganjen — nimaš prav: tudi midva bova. In mnogo prej nego v sto letih

bova v drugem življenju videla uresničeno pravo enakost v zmagi katoliške resnice.

Zamišljen je molčal. Od popolnega racionalista nisem mogel pričakovati pritrditve, a od uljudnega človeka, kakor je bil, tudi oporekanja ne.

Spored evharističnega shoda v Tolminu.

od 31. avgusta do 8. septembra 1924.

Sv. misijon vodijo č. oo. frančiškani. Vsak dan so navadni misijonski govori in pobožnosti z ozirom na presv. Evharistijo. Skupna (generalna) sv. obhajila bodo ob dnevih: Sreda 3. sept. za otroke do 14. leta. Četrtek 4. sept. za dekleta. Petek 5. sept. za žene. Sobota 6. sept. za može in mladeniče. Nedelja 7. sept. za vse. Ponedeljek 8. sept. za vse. — *Evharistična tridnevniča*. Dnevi evharističnega shoda so: sobota 6. sept., nedelja 7. sept. in ponedeljek 8. sept., ki je praznik rojstva Marije Device. Poleg navadnih govorov in pobožnosti se bodo vršili še naslednji shodi: *V nedeljo 7. sept.*: Ob 11. uri shod mladeničev. Ob 2. uri pop. shod tretjerednikov in blagoslov zastave tolminske skupščine. Ob 4. uri pop. shod Marijinih družb iz vseh dekanij — govor — blagoslov — posvetovanje odbornic. — *Nedelja 7. sept. zvečer*. a) Izpostavitev presv. R. T., ki ostane izpostavljeno v javno češčenje celo noč do 8. ure naslednjega dne. — b) Slavnostni govor č. g. Al. Kodermac-a: »Testament Jezusa Kristusa«. — c) Litanijske presv. Srca Jezusovega. — Do polnoči ura češčenja posameznih občin tolminske dekanije. *Ponedeljek 8. sept.* — praznik rojstva M. B. Slovesni dan evharističnega shoda. O polnoči: sv. maša — obhajilo — češčenje, ob 2. popolnoči: sv. maša — obhajilo — češčenje, ob 4. zjutraj: sv. maša — obhajilo — češčenje, zlasti za vernike, ki bodo prihajali iz raznih duhovnij v procesijah, ob 6. zjutraj: slavnostni govor č. g. Alojzija Pavlina: »Sv. Evharistija in mladina«. Nato sv. maša. — Ob 8. uri zjutraj: sv. maša — depositio SS. — Ob 9. uri a) slovesni vhod prevzvišenega nadškofa iz župnišča v dekanijsko cerkev. — b) govor č. g. Jos. Abrama: »Evharistija, zdravilo naših duš in družin«. — c) pontifikalna sv. maša. — Ob 11. uri: sv. maša pred Najsvetejšim, ki ostane izpostavljeno do konca slovesnosti. Ob 1½ pop.: Češčenje presv. R. T. vseh duhovnikov — govor č. g. Ivan Lebnar: »Triumf presv. Evharistije«. — Ob 2½ uri pop.: a) slovesna procesija z Najsvetejšim po Tolminu. — b) po procesiji se izpostavi Najsvetejše na posebnem oltarju pred cerkvijo. — c) govor vlč. Ivana Rojca: Sklepni govor. — Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu — d) podelitev papeževnega blagoslova po prevz. nadškofu. — e) Te Deum — Tantum ergo. — Sklep.

Mestne novice.

* *Strindbergov »Oče« v Trg. domu*. Pod vodstvom gledališkega igralca g. Košute iz Trsta so vprizorili preteklo soboto tržaški diletantje to lepo dramo v treh dejanjih. Ulogam, ki zahtevajo že posebnega igralskega umevanja, je ta krožek precej ustrezal. V glavni ulogi ritmojstra je pokazal g. Košuta svoje igralске zmognosti in žel priznanje občinstva. Videl sem v ti ulogi g. Skrbinška in priznati moram, da mi je ravnotako ugajal g. Košuta. Pokazala je globoko umevanje za ulogo ritmojstrove soproge Lavre g.čna Zora Košuta.

Spominjala me je v več slikah na gospo Borštnikovo. Igrala je temperamentno. Hčerka Berta (g.čna Nada Bizin) je bila povsem srečno izbrana, motilo je le večkrat enakomerno predavanje. V nji se opaža mladi igralski talent. Pastor (g. J. Tence) je kazal premalo častitljivosti, saj je on vendar nasprotstvo ritmojstra in zdravnika, (Dovšek) kateri je bil mihično dober, a v govorjenju pretih, da ga ni bilo čuti v najpomembnejših trenutkih. Ravno tako je bila izpočetka pretiha dojilja Margerita (g.čna Gustinčič), toda v drugem in tretjem dejanju se je bolj oživela in pokazala nam ono dobro Margerito, do katere je imel ritmojster edino zaupanje. Gospod Sirk nam je podal pravega oficirskega slugo, ki ume obdr-

žati ravnotežje tudi v družinskih sporih svojih predstojnikov. Scenerija je bila priprosta, a okusna, motila je le plava kulisa na stropu, kar je delalo sobo prenizko. Elektrotehnik ni poznal momentov izpreminjanja. Vetrov piš je bil na mestu. Mnogo bi še pisal o ti drami, ki je po svoji psihološki vrednoti ena izmed biserov Strindbergovega peresa. G. Košuta je nudil s to uprizoritvijo poštenu in pravi užitek, za katerega mu ostane goriško občinstvo iskreno hvaležno.

Bratuz Marij.

* »Splošno slov. žensko društvo v Gorici« vabi vse odbornice in njih namestnice k odborovi seji v sredo, 3. sept. ob 3 popoldne v društveni sobi v ul. Sv. Ivana št. 7. Prosimo obilno udeležbo.

Kaj je novega na deželi?

Vrtojba.

Ker nam je oblastvo ukinilo delovanje našega kolesarskega društva »Vrtojba« v Vrtojbi, se je ustanovil namesto razpuščenega društva nov klub, ki se imenuje Športni klub »Jadrana«. Namen društva je podpirati in gojiti šport, posebno kolesarstvo in nogomet. Zanimanja je mnogo, posebno pri mladini. Novoustanovljeni klub priredi dne 8. sept. t. l. večjo športno prireditev, na vspeh je društvena dirka, polževa dirka in še druge zabavne športne tekme.

Iz Kozane.

Pretekle dni se je smrtno ponesrečil pl. Reja Josip, star komaj 16 let. Mudil se je na delu pri sosedu. Truden je sedel pod neko skalo, da bi se odpočil. Ker je pa bila skala premočena, se je utrgala. Skala se je zvalila na njega, zlomila mu je obe nogi in zadobil je še mnogo drugih poškodb po telesu. Še isti večer so ga pripeljali v bolnico usmiljenih bratov v Gorici. V bolnici je umrl v par urah. V ponedeljek so ga pripeljali iz Gorice skozi Vipolže v Kozano. Sprevod je bil veličasten. Pokojni je bil odbornik »Bralnega društva«. Domači pevci so mu zapeli več žalostink v slovo. Sveti naj mu večna luč, žalujoči družini pa iskreno sožalje.

Potica in močnik v Brdih.

Okoliščine me večkrat nesejo okoli po Brdih. Pa sem slišal o delitvah občin. Ker ni bilo o tem še nič v »Gor. Straži«, sem napisal tiste vrstice o malem Kojskem in velikem Dobrovem. Nisem pa hotel napeljevati vode ne na kojščanski, ne na dobrovski mlin, še manj pa komu škodovati.

In vendar je moj močnik razburil dobro Vipolžce in Medance, kateri upajo skupaj jesti dobro potico. Bog blagoslovi že naprej! Res imajo Vipolžci bliže v Gradič pod Medano, kot pa v Kojsko v grad. Če bodo par rajši za nekatere reči hodili v Kormin, za druge v Gradišče. In za nekatere še vedno v Gorico, ko sedaj lahko vse to opravijo v Gorici, ne vem. Tudi medanskim vasjanom ne bo preveč po potici dišalo, kadar bodo občinsko »marajno« proč peljali. Vipolžci in Medanci pričakujejo v občinski blagajni dobiček. Ako bi bile občine še autonomne, bi ga z dobrim občinskim gospodarstvom lahko dosegli. Sedaj je pa že tako vpeljano, da so občinski stroški vserod ogromni. Ako bi bila medanska občinska blagajna lani prazna, bi bila kominarska doba najbrže krajša. Ako so zunanje sile pomnožile osebje v občinski pisarni, ga pač ne bodo znižale, če se priklopijo še Vipolže. Gospodarska potica v današnjih razmerah ne bo mogla biti predobro potrebena. Kako stališče zastran občinskih meja bo zavzela oblast, jaz ubo-

gi dopisnik ne vem. Slišal sem pa, da v Drnovku, kjer delajo politično vreme za Brda, še hranijo obširen načrt za »bel comune Castel-Dobra«.

Po trgatvi — če ne poprej — mislim zopet pogledati okoli po Brdih. Ker slišim, da bo takrat po Brdih birma, upam, da najdem povsod — dobro potico.

Prijatelj Brd.

Dobrovo.

(K dopisu »Iz Vipolže - Medane.«)

Dopisniku iz Medane bodi očitno povedano, da niso Dobrovci nikdar prosili ne Vipolžce, ne Vedrijance, ne Višnjevce, ne Hruševlje, niti koga drugega, da bi se pridružil k novo ustanovljajoči se občini na Dobrovem. Kakor vsi drugi, so tudi Vipolžci spontano — prostovoljno podpisali izjavo, da želijo biti združeni z novo občino Dobrovo. Kot prvi so podpisali izjavo g. Anton Skolaris, podžupan, g. baron Teuffenbach, g. vikar Pirih, itd., vsi Vipolžci. Ako so za tem vsi Vipolžci podpisali drugo izjavo, da želijo biti združeni z Medano, je to stvar, ki nas Dobrovce ne more, in ne zanima, kakor nas ne bo de zanimalo, če Vipolžci jutri podpisajo izjavo za kakšno tretjo združenje. Toliko v splošno pojasnilo na omenjeni dopis o molzni kravi itd., ki bi pristojal bolj šaljivim pivcem kakor resnim ljudem, — ker »lastna hvala — cena mala«.

Iz Brd.

(Pobiranje občinske užitnine.)

Kojsčansko županstvo je objavilo svojčas tarifo za pobiranje občinske užitnine, objavilo pa ni postranske pristojbine za pečate, fašete itd., takozvane »accessori«, ki jih pobirajo užitninski organi kar sumarično brez nikake špecifikacije, napišejo na kratko na boleto »accessori« L toliko in toliko, tako da krčmar ali trgovec plača, ne vedoč po kakih tarifi in od kakih predmetov. Vzlic poizvedovanju in povpraševanju se ni mogla izvedeti tarifa za take postranske pristojbine, — odgovor sledi vedno dvoumen. In ravno zato je odmera takih pristojbin upravičeno sumljiva in se opravičeno misli, da se plačujejo zdatno višje, kakor je predpisano. V kolikor je bilo mogoče, se je dognalo, da ne smejo postranske pristojbine nikdar presežati višino določene občinske užitnine, kar je pa pri nas pogostoma nasprotno. Vzemimo le par primerov: Za pokalice (pašarete) znaša občinska pristojbina za vsak liter 5 stotink, med tem ko za postranske pristojbine (fašete) se pobira — ne vedno enako — okoli 15 do 25 stotink za vsak liter, torej bi bilo 3 do 5 krat višje kakor znaša občinska užitnina. Za cikorijo (kavino

primes) znaša občinska užitnina za vsak kg 25 stotink, ker je pa pri malih komadih 13 kosov za 1 kg, se pobira postranska pristojbina po 5 stotink od kosa (mnogokrat tudi po 10 stotink), kar znaša za vsak kg 65 st. (oziroma L 1.30), torej več kakor znašajo obč. pristojbine. Razni drugi užitninski konzorciji pobirajo za zapečatenje enega soda 20 st., pri nas se pa pobira za vsak pečat 20 st., ker pa vsak sod mora biti zapečaten s 6 pečati, znaša pristojbina L 1.20. Večinoma se dogaja enako tudi z vsemi drugimi obdačenimi predmeti.

Vprašamo prizadete užitninske organe kakor tudi županstvo, ali ne veljajo za vse enako in povsod tozadevni predpisi? Prosimo pojasnila! Na prvi pogled se dozdeva to malenkostna stvar, a prizadetim se odnese morda po krivici letno po več stotakov.

Drežnica.

Slovesen dan je obhajala Drežnica preteklo nedeljo. Dopoldne ob 5. uri je začelo veselo pritrkavanje. Zvonovi so vernikom naznanili, da je prišel po dolgem času med nje prevzvišeni knez in nadškof. Na stotine veselih obrazov je pričakovalo nadpastirja pri slavoloku pred vasjo, ki je bil prav okusno napravljen. Občinsko starešinstvo z županom na čelu je sprejelo našega nadpastirja z izrazi udanosti in spoštovanja. Ganljiv je bil sprejem pri otrocih birmancih; marsikatero oko se je na tihem rosilo ob ganljivem govoru nedolžne deklice, ki se je premilostljivemu lepo zahvalila za njegov prihod. Prosil je božjega blagoslova za prevzvišenega, našo občino in celo deželo. Sprevod se je pomikal po vasi; pred župniščem je pričakovala nadpastirja dekliška Marijina družba, ki mu je napravila krasen špalir ob cesti. Po sprejemu se je sprevod podal v cerkev, kjer je bil blagoslov. — V pondeljek na dan sv. birme je daroval prevzvišeni sv. mašo ob asistenci duhovnikov; po sv. maši nas je prevzvišeni v krasni pridigi navduševal za krščansko popolnost. Po pridigi je bila daritev sv. birme. Na vsakem obrazu si spoznal zadovoljnost in veselo srce, žal da smo se morali ob 5. uri zvečer zopet posloviti od ljubljene nadpastirja. Iz dna srca smo mu hvaležni za skrb in trud ter mu kličemo: Mnoga leta, milost sveta, naj Ti še, doživet dà.

Iz Sv. Križa na Vipavskem.

Odkar imamo novega komisarja v naši občini, se je ustanovila podružnica občinskega urada v Restavraciji pri postaji na cesti. Občinska pošta se odpira zjutraj kar pri žganju, uradni spisi se rešujejo pri litru, prošnje zvečer pri čašah. Obžaluje-

mo vlado, da ne napravi v naši občini reda.

Plačani.

Od 21. t. m. imamo novega obč. komisarja; doma je nekje iz Furlanije in ne razume slovenski. Prišel je od prefektore z dekretom, ki mu določa tudi dnevno L 35. Vprašamo samo oblasti, zakaj niso pustile razpisati volitev bivšemu komisarju, ki je že pred dvema mesecema omenil gosp. podprefektu, da bi bilo to najumestnejše. Podprefektov odgovor se je pa glasil: Ni še primeren čas! Vprašamo vlado, kdaj bo konec nasilja? Lulik je konečno uvidel, — ali prostovoljno ali neprostovoljno ne vemo — da enkrat mora biti nasilja konec, zato se je odpovedal. Odpovedal se je tudi ker mu vlada ni pustila razpisati volitev. Toda še nekaj: Lulik je imel L 15 dnevno, novi komisar pa ima L 35 dnevno. Kam bo prišlo naše občinsko gospodarstvo? Toda potrpi, enkrat bo gotovo prenehalo tudi nasilje.

Slap ob Idriji.

Oddahnili smo se. Po večletnem službovanju med nami jemlje slovo g. finančni brigadir. Navadno je vsako slovo težko. Mi v tem slučaju tega ne moremo trditi in ne bomo potočili nobene solze za njim. Le tisti ve, ki je čutil njegovo moč, kako je na vse načine pritiskal naše ljudi. Ne le na Slapu, ampak v spominu ostane tudi našim hribovcem, zlasti Ponikovcem in Pečanom. On ni delal za bratstvo in prijateljstvo med obema narodoma, tudi ni bilo njegovo delovanje napram ljudstvu službena zadeva, temveč je bilo pretirano nasprotovanje našim ljudem. Gorje mu, ki se mu je zameril. No pa po višji volji gre sedaj proč. Jokali, kakor rečeno, ne bomo za njim, a želimo mu drugod več razumevanja in spoštovanja do tujerodnega ljudstva. Nasprotno pa moramo pohvaliti našega g. brigadirja karabinerjev. On razumeva težnje našega ljudstva, vrši sicer točno svojo službo, a ne nadleguje ljudstva po nepotrebem. Zato ga pa imajo ljudje vsi radi in ga spoštujejo. Upamo, da bo tudi novi brigadir finančne straže deloval tako, da bo službo dobro opravljal, a ne ljudstva šikaniral po nepotrebem kot njegov prednik. V tem smislu ga pozdravljamo!

Darovi.

Za »Alojzijevišče«: Gospod A. je daroval o prilik svoje zlate poroke 20 L za »Alojzijevišče«. Srčna hvala!

SPREJME se 14 do 16 stari vaje-nec v trgovino usnja v mestu. Naslov pove upravništvo Straže v ulici Mamei 5. I.

Objava.*)

Stavbena zadruga Miren-Sovodnje v likvidaciji,

ki jo zastopa podpisano načelstvo, objavlja, da je občni zbor dne 3. avgusta t. l. dal likvidacijskemu odboru z vsiljivim A. Ferlatom na čelu **popolno nezaupnico** in da ga je **odstavil**. Razven tega so bili izključeni kot škodljivci zadruga Ursič Peter, Beltram Ivan, Battistič Vinko in Ferlat Ida.

Svarijo se vse prizadete stranke, ki imajo obveznosti napram imenovani zadrugi, da ne sklepajo z A. Ferlatom nikakih opravil, ampak da se še nadalje obračajo na načelstvo oziroma na pooblaščenca gosp. dr. Leopolda Bobič; kajti napravljeni so potrebni koraki, da se pri sodišču doseže vpis novega likvidacijskega odbora pod vodstvom gosp. dr. Bobiča.

Jasno mora biti vsakemu, da volja **sedmih** članov mora zmagati nad tramasto vsiljivostjo **štirih** bivših članov, ki so bili izključeni na zadnjem občnem zboru.

V Mirnu, dne 30. avgusta 1924.

za „Stavbeno zadrugo Miren-Sovodnje v likvidaciji.“

Načelnikov namestnik: Odbornik:
Av gust Pelikan l. r. **Kosič Franc** l. r.

*) Za članke pod tem naslovom odgovarja uredništvo le toliko kolikor mu zakon veleva.

STROJNO ključavničarstvo zelo dobro vpeljano se po ceni proda v večjem mestu v Jugoslaviji. Naslov pri upravi »G. Str.«.

NA PRODAJ so mladi prešički 6—7 tednov stari, nemške pasme, jako lepi, po zmerni ceni. Kje, pove uprava.

POSESTVO z gostilno se zelo ugodno proda blizu mesta Celje na Štajerskem. Pojasnila daje Jos. Kofol, Drobočnik Sv. Lucija ob Soči.

Lloyd Sabauda

V kratkem odideta iz Genove v Severno Ameriko

velika parnika:
»Conte Rosso« 30. 9. 1924.
»Conte Verde« 14. 10. 1924.
Vožnja iz Genove do New Jorka traja 9 dni.

V Južno Ameriko

poštna brzoparnika:
»Re d'Italia« 12. 9. 1924.
»Tomaso di Savoia« 29. 9. 1924.
»Principe di Udine« 29. 10. 1924.
Vožnja iz Genove do Buones-Ayres traja 19 dni.

V Avstralijo

postrežba točna za potovalce in blago.

»Principessa Giovanna« 21. 9. 1924.

»Principessa Maria« 15. 10. 1924.

Za pojasnila in vpis obrnite se na agencijo F. Rosich, Gorica, ulica Contavalle 4.

NA PRODAJ JE NOVA OPREMA za spalnico in kuhinjo. Naslov pove uprava lista.

Zdravnik

dr. RADO SFILIGOJ
se je preselil
na Travniki št. 5, I.
(nasproti lekarne).

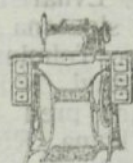
Naš zobozdravnik

doktor Lojz Kraigher

specialist za bolezn v ustih in na zobeh, sprejema za vsa zobozdravniška in zobotehniška opravila

v GORICI - na Travniku 20.

Prodajalne „Čevljarske zadruga“ v Mirnu
Gorica, Corso Verdi 32 - Trst, Via dei Rettori 1
ter komisijске zaloge po celi Julijski Benečiji so založene
z „Adria-Sandali“
letošnjega izboljšanega izdelka.

Prva slovenska tvrdka

JOSIP KERŠEVANI

Gorica, Piazza Duomo št. 9 (desno)

priporoča svojo trgovino najizvrstnejših šivalnih strojev iz svetovno znane nemške tovarne „MUNDLOS“, dvokoles znamke orig. „KOLUMBIA“, belgijskih pušk ter vse k temu spadajoče predmete. Brezplačen poduk v umetnem vezenju, šivanju in krpanju. Lastna mehanična delavnica in popravilavnica Piazza Duomo 5 (vogal ulica Rabatta).

Teod. Hribar (nasl.) - Gorica
CORSO VERDI 32 - - (hiša Centr. Posoj.)

Velika zaloga češkega platna iz znane tovarne Regenchart & Raymann, vsakovrstno blago za poročence kakor tudi velika izbira moškega in ženskega sukna.
Blago solidno! **Gene zmerne!**

Vsem sorodnikom in prijateljem naznanjamo žalostno novico, da smo danes pokopali našo preljubljeno soprogo, mater, hčer in sestro gospo

Gabrijelo Gorjup r. Gabrijelčič,

soprogo šolskega voditelja v Avčah, katera je dne 30. avg. 1924 ob 9. uri zvečer nenadoma preminula v starosti 35 let.

Avče, 1. septembra 1924

Rihard, soprog

Av gustina Gabrijelčič mati

Dušan, sin

prof. Klavdija, sestra

abs. ing. Mirko, brat

Brez posebnega obvestila.

POZOR! Pri Jos. Sboršil v Gorici, via Ascoli št. 18 pritličje, se dobi velika izbira kurjega in gosjega perja za postelje in podzglavnike po najnižjih konkurenčnih cenah. POZOR NA ŠTEV. 18.

Kar ne veš vprašaj univerzalni informacijski biro »Argus«, Knez Mihailova ulica 35, telef. 6—25 Beograd Pasaža Naučne akademije.